

Mens Özlem gik rundt i Roms smukke gader forsvandt et spirende liv ud af hende

Debattør og eks-politiker Özlem Cekic har to gange fået foretaget en provokeret abort. Men hun tøver ofte, når det gælder debatten om, hvorvidt abortgrænsen skal hæves

MARIE VARMING
FOTO: EMIL AGERSKOV

To gange i sit liv har tidligere politiker og i dag generalsekretær for foreningen Brobyggerne Özlem Cekic fået foretaget en provokeret abort.

Der var tale om to meget forskellige situationer.

Hun fortæller gerne om dem begge, for de beviser nemlig én gang for alle – en pointe, hun gentager ofte: at hun går ind for fri abort.

Hun hylder endda, at det nu er 50 år siden, vi fik indført retten til at få fjernet uønskede børn som en kæmpe sejr for kvinders uafhængighed.

– Den første gang var jeg meget ulykkelig. Mit første ægteskab var i opløsning, jeg var mor til en lille dreng, mit hus var på tvangsauktion, og alt omkring mig var kaos, husker hun.

– Jeg var så ulykkelig, at jeg kørte alene ud på hospitalet og sagde til personalet: 'I må ikke spørge mig, om jeg nu er sikker.'

– Helt indtil bedøvelsen virkede, og en sød sygeplejerske holdt min hånd, græd jeg, husker Özlem Cekic.

– Jeg var 27 år, og selvom jeg var helt sikker på, at jeg ville have en abort, var jeg ked af hele situationen.

Özlem Cekic er muslim, og hendes forældre er endda konservative muslimer, men de bakkede deres ulykkelige datter op i hendes beslutning.

– Min mor serverede suppe for

mig og sørgede for, at jeg ikke blev kold og fik underlivsbetændelse i de tre dage, jeg lå hjemme hos dem og kom mig, husker hun.

Ikke igen

I dag er hun mor til tre børn, som alle tre er ønskebørn.

De to yngste fik hun med Devrim, som hun er gift med i dag, men i det ægteskab fik hun sin anden abort.

Da lægesekretæren kom ud i venteværelset og sagde 'tillykke, du skal være mor', begyndte jeg at græde

– Det var helt anderledes. Jeg var lykkeligt gift og brugte p-piller. Jeg havde tidligere haft cyster på æggestokkene, og da jeg fik ondt, troede jeg, at det var cyster igen, fortæller i dag 46-årige Özlem Cekic.

Det var ikke cyster, men derimod et foster, som voksede i den dengang 40-årige Özlems mave. Et foster, som hun ikke ønskede sig skulle blive til et barn.

– Da lægesekretæren kom ud i venteværelset og sagde 'tillykke, du skal være mor', begyndte jeg at græde. Det skulle jeg i hvert fald ikke.

– Min yngste søn havde været meget syg og indlagt otte gange på hospitalet. Jeg var færdig med at få børn, og det var netop derfor, jeg tog p-piller. Jeg bestilte tid

til en abort med det samme. Det var dagen inden, jeg skulle rejse på familierejse til Rom, husker Özlem.

Ingen i familien på nær hendes mand, Devrim, vidste, at mens Özlem gik rundt blandt Roms smukke ruiner og spiste italiensk is, forsvandt et spirende liv ud af hende i form af en medicinsk abort.

Kirurgisk eller medicinsk

I Danmark kan man få en provokeret abort ved enten kirurgisk indgreb, hvor fosteret suges ud af kvinden, eller medicinsk, hvor kvinden tager en pille, som sætter aborten i gang, så fosteret udstødes i form af en blødning.

Men hvis man får en abort efter 14. uge, er en kirurgisk abort sjældent en mulighed, og på grund af risici skal kvinden være indlagt under den medicinske abort.

– Det er de færreste, der ved, at sene aborter skal fødes. Hvis abortgrænsen hæves til 18 uger, skal kvinderne i hvert fald vide, at de skal føde rigtigt. Det ved de færreste, siger Özlem Cekic, som er uddannet sygeplejerske.

redaktionen@eb.dk

BLÅ BOG

■ Özlem Cekic er 46 år og uddannet sygeplejerske.

■ Hun har siddet i Folketinget for SF, men er i dag generalsekretær for foreningen Brobyggerne.

■ Hun er gift og mor til tre.

LÆS VIDERE

– Jeg har set alt som sygeplejestuderende, men selv dengang tvivlede jeg ikke på retten til fri abort. Jeg skal ikke dømme nogen, men jeg siger bare, at det er for tilbagelænet at sige: Det skal vi ikke diskutere, siger Özlem Cekic. Læs meget mere om den svære abortdebat på næste side.

Forbudte følelser

Som ung sygeplejestuderende har Özlem Cekic både oplevet kvinden, der for fjerde gang ufrivilligt aborterede – og den ulykkelige kvinde, der fik fjernet et uønsket foster. Dét blev smidt i en gul spand ...

MARIE VARMING
FOTO: EMIL AGERSKOV

Özlem Cekic er debattør og tidligere politiker, og hun er ikke bange for at stå der, hvor der er varmest i samfundsbatten. Alligevel tøver hun ofte med at kaste sig ind i spørgsmålet om, hvorvidt abortgrænsen skal hæves til for eksempel 18 uger i Danmark.

– Jeg er nødt til at sige meget tydeligt, at jeg går ind for fri abort. Det er, som om der er to kasser i dette spørgsmål. Enten er du for, eller også er du imod, og jeg synes, den ene fløj lukker ned for debatten ved hele tiden at påpege, at det handler om kvinders ret til egen krop.

– Det er, som om visse følelser i dette spørgsmål ikke er tilladte at have.

Det ved Özlem Cekic af erfaring. Dengang hun som ung sygeplejestuderende var på gynækologisk afdeling, oplevede hun nemlig, hvad sene aborter er.

– På sådan en afdeling er der både kvinder, som ikke kan holde på det barn, de ønsker sig, og de kvinder, som har fået tilladelse til at få en sen abort. Jeg så en mor, som kom for fjerde gang, fordi hun begyndte at bløde og ufrivilligt aborterede. Hun sad og holdt det lille foster mellem hænderne, lavede fodaftryk af det og planlagde dets begravelse.

”Jeg så en mor, som kom for fjerde gang, fordi hun begyndte at bløde og ufrivilligt aborterede

– På den næste stue kom en ulykkelig kvinde ind og fik fjernet et uønsket foster, som vi bagefter smed i en gul spand, som om det var affald, husker Özlem og bliver lidt fjern i blikket.

– **Hvordan havde du det med det?**

– Det satte store tanker i gang hos mig som ung sygeplejerskestuderende. Ethiske dilemmaer. Skulle jeg holde den lille baby, som havde hænder, fødder, ører og en lille tissemand?

– Havde det brug for det, eller var det bedre bare at hælde den fra bækkenet ud i en spand? Eller skulle jeg lægge det i spanden med mine hænder? Havde babyen ret til en ceremoni? Jeg havde lyst til at gøre noget, for selv en kat begraver vi i det her land, siger Özlem.

Selvom det var et svært emne,

Özlem Cekic er mor til tre.

talte de studerende sammen om det dengang. Özlem Cekic har også senere talt med en præst om det.

– Jeg turde simpelthen ikke tale med andre, fordi jeg var bange for at blive stemplet som abortmodstander.

– **Hvis der var folkeafstemning i morgen om at hæve abortgrænsen til 18 uger, hvad ville du så stemme?**

– Jeg ved det simpelthen ikke,

men jeg vil gerne høre flere argumenter for og imod.

redaktionen@eb.dk

Retten til egen krop - og retten til design af børn

Der er ifølge Özlem Cekic også en større etisk debat at tage.

– Det handler også om vores teknologiske udvikling.

Vi bliver jo bedre og bedre til at screene for mindre og mindre

sygdomme sent i graviditeten. I mange år har man kunnet screene for blandt andet Downs syndrom, men i takt med at teknologien udvikler sig, kan der screenes for mere og mere – Det her

handler ikke kun om retten til egen krop.

Det handler også om retten til at designe børn. Jeg er så splittet i det her spørgsmål, siger hun opgivende.

”Jeg er så splittet i det her spørgsmål

Til gengæld ved Özlem Cekic, at hun går ind for fri og gratis prævention, for på den måde mener hun, at man kan minimere antallet af provokerede aborter.